

Sygn. akt V KO 72/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **M. B.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 listopada 2017 r.,
wniosku skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w O.
z dnia 31 sierpnia 2015r., sygn. akt III K [...],
zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego M. B. za winnego popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k. i skazał go na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 19 listopada 2015 r. (II AKa [...]), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części skazującej.

W piśmie datowanym na dzień 26 czerwca 2017 r. M. B. podniósł, że został skazany na podstawie poszlak, kwestionując jednocześnie wiarygodność materiału dowodowego, w tym zeznania złożone przez M. H.. Podał także, że świadek M. H. nie mogła widzieć go idącego w stronę parku z J. D. w dniu 2 lutego 2015 r., bowiem w tym czasie przebywał u T. N.. Wskazał również, że to J. W. ubrany był

w czarną kurtkę i czapkę z daszkiem, a on sam w kurtkę typu moro i zieloną czapkę z logo 33. Postawił też zarzut, że prokurator nie dopełnił swoich obowiązków nie przeprowadzając wizji lokalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie podkreślano, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.

Wniosek złożony przez M. B. nie spełnia wymogów, o których mowa w wyżej wymienionych przepisach. Skazany podjął jedynie próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Okoliczności powoływane przez skazanego w żaden sposób nie podważają treści prawomocnego wyroku, a przede wszystkim nie stanowią przesłanek do wznowienia postępowania. Należy zauważyć, że podnoszone we wniosku okoliczności – dotyczące zarówno ubioru skazanego, jak również nie wykonania wizji lokalnej – były przedmiotem wyjaśnień M. B. w postępowaniu odwoławczym (vide: protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 19 listopada 2015 r., k-570 verte, tom III). Nie sposób zatem uznać, aby podnoszone obecnie przez skazanego okoliczności stanowiły nowe fakty lub dowody, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka konstrukcja wniosku, który nie wymienia – jak wspomniano – żadnych przepisów i powodów wznowieniowych, nakazywała uznać, że wniosek ten jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Fakt ten zwalnia z obowiązku rozpoznania wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł
jak na wstępie.

aw